

Masum ocuęun Kalbi

– enes-dogan · 08 Nisan 2025

Bařta tanıyınca görmüştüm gözünün ferini,
O güzellięe tutmaz bir kimsenin terini.
Film gibi hayallerine,
Sıcacık dokundum o sözlerine.
Dile benden ne dilersen,
Dokundum o temiz kalbine yeniden.

At gözlüğü takmış gözlerim açıldı bir anda,
Hayalini sardım sonsuz cümlelerle anda.
Canımdan çok sevdiğim,
Biricik aşk iksiri taneciğim...

Zihni bulanık bir geceydim,
Seninle zembem gibi aydınlandım.
Hayatıma döndüm, döndürüldüm;
Sana tutunarak yeniden var oldum.

O pembe, ince dudaklarından
Süzülen kelimeler kalbime saplandı;
Görünmez, zarif ama bağımlılık yapan
Mızraklar gibi... içime aktı.

Bazı sıkıntılar çıktı haliyle,
Doęaldı belki, kimse kusursuz deęil.
Yine de inandıramadım
O saf, çocuk kalbine.

Çıkardın beni bu batac metaforundan,
Ama sonra geri ittin karanlık çukura.
Belki bir gün dönersin diye
Kaldım orada, adını sayıklayarak.

Konuř, çabala, yoruldun...
Ama sor bana: Aklını yitirdin mi?
Yitiririm... O kefensiz sevdanın izinde.

Mezarıma sağlam bir çivi çaktı ellerin,
Yine de açmadım dilimi, yargımı, ellerimi.
Topladım gücümü, kırdım zinciri;
Yine geldim, çaresiz kollarımla.

Kurtardım seni ellerinden,
Yine vuruldum, bu kez kalbimden.

Ellerimden akan kanla
Beynim çürür gibi oldu,
Yalvarırım yapma bunu bana,
Ama gönlüm...
İzin vermedi,
Adeta kül oldum sana.

Tabii zaman geldi geçti, ben senin yokluğuna alıştım,
Tüm bedenimle o aşık olan masum çocuğun hasretiyle.

İkimizden biri ölmeliydi, küçük kalbiyle ağlayan çocuğu,
Vahşice bana saplanmış olan mızrakla katlettim.

Bu işin sonunda artık dondurucumda bir adet ölü ruh vardı,
Beden ise çürüyüp gitti topraklarında...